

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น และที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถอธิบายผลการวิจัยตามสมมติฐานที่เสนอไว้ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่าในช่วงก่อนการทดลอง ทั้งในระยะหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่สนับสนุนสมมติฐานในส่วนที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองทันทีมากกว่าพฤติกรรมเอื้อเฟื้อก่อนการทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงว่าพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองทันทีไม่แตกต่างจากพฤติกรรมเอื้อเฟื้อก่อนการทดลอง ในขณะที่ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานในส่วนที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อในระยะหลังการทดลอง 2 สัปดาห์มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

กรณีที่ผลการวิจัยในส่วนที่ไม่สนับสนุนสมมติฐาน คือ นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองทันทีไม่มากกว่าก่อนการทดลอง เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบภายหลังจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเคียวแบบวัดซ้ำ ในขณะที่ผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 1 พบว่าคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อภายหลังการทดลองทันที (Mean = 1.267) มากกว่าก่อนการทดลอง (Mean=0.733) อาจอธิบายได้ว่า รางวัลที่เป็นเงินเหรียญบาท มีคุณสมบัติเป็นสิ่งที่เด็กพึงพอใจและเป็นสิ่งที่เด็กเองก็ต้องการที่จะได้รับ ซึ่งถึงแม้เด็กจะได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นเพื่อสร้างเสริมพฤติกรรมเอื้อเฟื้อแล้ว แต่ถ้าวางวัลที่เด็กได้รับนั้นเป็นสิ่งที่ดึงดูดความพึงพอใจแก่เด็กมาก แม้เด็กจะมีการบริจาคเงินเพื่อหลังการทดลองทันทีมากกว่า

ก่อนการทดลองโดยการบริจาคเพิ่มมากขึ้น แต่เป็นการเพิ่มขึ้นที่ไม่มากพอที่จะทำให้ผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงผลเปรียบเทียบแล้วต่างกันจากก่อนการทดลอง

ในขณะที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น มีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลอง 2 สัปดาห์มากกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับ Lepper (1981) ที่พบว่าเด็กที่ได้รับการสอนหรือได้รับการสร้างเสริมพฤติกรรมจากแรงเสริมภายใน โดยนำทฤษฎีการระบุสาเหตุมาใช้ในการอบรมเลี้ยงดู จะทำให้เด็กยังคงดำรงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทางสังคมต่อไป เช่นเดียวกับการศึกษาของ Hoffman (1977, 1987) ที่พบว่าการสอนโดยการให้คำนึงถึงบุคคลอื่น จะมีผลทำให้บุคคลยังคงมีพฤติกรรมที่เห็นอกเห็นใจและเอื้อเฟื้อต่อบุคคลอื่นที่ยาวนานต่อไป

อย่างไรก็ตาม ถ้าทำการพิจารณาจากตารางที่ 1 และ 2 จะพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น มีจำนวนผู้บริจาคหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ จำนวนเท่ากัน คือ 26 คน ในขณะที่จำนวนเงินที่นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น ทำการบริจาคช่วยเหลือเด็กยากจนก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 0.733 หลังการทดลองทันทีมีค่าเฉลี่ย 1.267 หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ มีค่าเฉลี่ย 1.633 และเมื่อวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า พฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองทันทีไม่แตกต่างจากก่อนการทดลอง พฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลองทันทีไม่แตกต่างจากหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ แต่พฤติกรรมเอื้อเฟื้อหลังการทดลอง 2 สัปดาห์มากกว่าก่อนการทดลอง การที่ผลการวิเคราะห์เป็นเช่นนี้ เป็นผลมาจากจำนวนเงินบริจาคหลังการทดลอง 2 สัปดาห์มากกว่าหลังการทดลองทันทีจำนวนเล็กน้อย ในขณะที่จำนวนผู้บริจาคหลังการทดลอง 2 สัปดาห์และหลังการทดลองทันทีเท่ากัน ผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งอาจอธิบายได้จาก ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การสอนโดยวิธีการเล่านิทานประกอบการสอน ซึ่งถึงแม้จะมีตัวแบบและใช้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น อันเป็นการระบุสาเหตุภาวะกระทำจากภายใน แต่การที่กลุ่มทดลองมีอายุ 7-8 ปี ซึ่งเด็กอายุ 7 ปี ตามทฤษฎีของ Piaget (Shantz, 1983; Brainerd, 1978 อ้างถึงใน สุจิตรา แก้วเชิดชู, 2534) เป็นวัยที่อยู่ขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการ (Preoperational Stage) ในขณะที่เด็กอายุ 7-8 ปี เป็นวัยที่อยู่ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete Operational Stage) ซึ่งการที่เด็กอยู่ในวัยระหว่างพัฒนาการขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการนี้ เด็กยังคงมีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ในขณะที่เด็กเมื่ออยู่ในขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม เด็กเริ่มมีการลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Non-Egocentric) ด้วยเหตุผลดังกล่าว

การที่กลุ่มทดลองอายุ 7-8 ปี ยังคงมีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางหรือเริ่มมีการลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางดังกล่าว แสดงว่าเด็กยังไม่ถึงระยะลดการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง ซึ่งการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการสวมบทบาท ประกอบกับการที่เงินรางวัลเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเด็กมาก เมื่อเด็กได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นแล้วถึง 8 ครั้ง ก็อาจจะยังไม่มียุติผลมากพอในการเพิ่มพฤติกรรมเอื้อเพื่อได้ชัดเจน ซึ่งทฤษฎีพัฒนาการการรับรู้ความรู้สึกของ Hoffman (1987, 1990) กล่าวว่า เด็กเริ่มมีความสามารถในการสวมบทบาทในช่วงอายุ 2-3 ปี เด็กระยะนี้เริ่มตระหนักว่า ความรู้สึกของบุคคลอื่นแตกต่างจากความรู้สึกของตน แต่เด็กที่จะเกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตนเองและบุคคลอื่นว่ามีความแตกต่างกัน เพราะทุกคนได้รับประสบการณ์ที่แตกต่างกัน จากสภาวะการณ์ในอดีตและปัจจุบันของแต่ละคนแตกต่างกันได้นั้น จะต้องเป็นวัยเด็กตอนปลาย ซึ่งมีอายุประมาณ 10-12 ปี จึงจะสามารถรับรู้ความรู้สึกสภาวะชีวิตของผู้อื่นได้ (Empathy for another's life condition) ดังนั้นการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่นให้กับเด็กวัย 7-8 ปี จำนวน 8 ครั้ง ดังกล่าว อาจจะยังไม่มียุติผลมากพอในการที่จะทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจภายในเพื่อที่จะบริจาคเงินรางวัลให้แก่เด็กยากจนมากขึ้นกว่าก่อนการทดลองได้

สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม จะมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อมากกว่าในช่วงก่อนการทดลอง ทั้งในระยะหลังการทดลองทันทีและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 7 และ 8 แสดงว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 แต่มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง

ผลการวิจัยครั้งนี้ สนับสนุนสมมติฐานในส่วนที่ พฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง แต่ไม่สนับสนุนสมมติฐานในส่วนที่ พฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการทดลอง

2 สัปดาห์มากกว่าก่อนการทดลอง เพราะจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเดียวแบบวัดซ้ำ พบว่าคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อก่อนการทดลองและหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน เมื่อผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานบางส่วนและไม่สนับสนุนสมมติฐานบางส่วนดังกล่าว แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม จะมีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อภายหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง แต่ภายหลังการทดลองแล้ว 2 สัปดาห์ พฤติกรรมเอื้อเฟื้อจะไม่แตกต่างกับก่อนการทดลอง

การที่กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อภายหลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง เพราะการที่กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนจากผู้ทดลองว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ดีจะส่งผลให้เป็นที่ชื่นชอบของสังคม ได้รับคำชมการยกย่องหรือรางวัล และพฤติกรรมที่ไม่ดีจะไม่เป็นที่ชื่นชอบของสังคม ได้รับการตำหนิหรือการลงโทษ อันเป็นการระบุงสาเหตุจากภายนอก เพื่อให้เด็กเกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมที่ดี ซึ่งพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ จัดว่าเป็นพฤติกรรมที่ดี โดยงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนโดยคุณิทานประกอบภาพ ซึ่งในทฤษฎีการเรียนรู้ตัวการสังเกต (Bandura, 1986) ถือว่า ความคาดหวังของผู้เรียนที่จะได้รับรางวัลหรือผลประโยชน์ หรือไม่ต้องถูกลงโทษจากพฤติกรรมที่แสดงเหมือนกับตัวแบบ เป็นแรงจูงใจที่ผู้สังเกตแสดงออกมากกว่าจะเป็นตัวเสริมแรง ทั้งนี้เพราะว่าตัวจูงใจนั้นจะเกิดขึ้นก่อนที่ผู้เรียนจะกระทำพฤติกรรมมากกว่าที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เรียนกระทำพฤติกรรมไปแล้ว ด้วยเหตุผลดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม จึงมีแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อภายหลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง นอกจากนี้แล้วการสอนโดยการเล่านิทานประกอบภาพที่เน้นถึงเหตุผลแบบผลกรรมซ้ำกันถึง 8 ครั้ง มีส่วนให้กระบวนการจำ (Retention proces) ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ซ้ำ ก็จะเป็นการช่วยความจำได้ดียิ่งขึ้น (สุรางค์ โค้วตระกูล , 2533) ประกอบกับลักษณะของตัวแบบในนิทานเป็นที่น่าสนใจของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเด็กวัย 8 ปี เป็นเด็กที่สามารถรับรู้ความคิดในแง่มุมมองของผู้อื่นมากขึ้น (Perry และ Bussey, 1984) การให้เด็กวัยนี้ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรมโดยผ่านสื่อในนิทานประกอบภาพจึงเป็นการตอบสนองพัฒนาการของเด็กวัยนี้ ดังนั้นการที่กลุ่มตัวอย่างได้รับรู้ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic model) โดยผ่านสื่อจากเนื้อเรื่องและภาพประกอบจากนิทาน จะมีส่วนกระตุ้นให้เกิดกระบวนการตั้งใจ (Attentional process) จากการที่นิทานมีเสียงเล่าประกอบสถานการณ์และมีภาพที่มีสีหลายสีที่สะดุดตาที่จะดึงดูดความสนใจของเด็ก ดังนั้นแรงจูงใจของเด็กที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม และความ

สนใจของเด็กที่มีต่อตัวแบบ ที่ใช้การระบุสาเหตุจากภายนอก จะทำให้เด็กมีแรงจูงใจจากภายนอก เหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อ หลังการทดลองทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง แต่พฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการทดลองสองสัปดาห์ ไม่มากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ และจากตารางที่ 1 จะพบว่าจำนวนเด็กที่แสดงพฤติกรรมเอื้อ เพื่อโดยการบริจาค มีจำนวนเด็กหลังการทดลอง 2 สัปดาห์น้อยกว่าหลังการทดลองทันที แสดงว่า พฤติกรรมเอื้อเพื่อของกลุ่มทดลองภายหลังจากการได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรมทันที จะมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนการทดลอง แต่พฤติกรรมเอื้อเพื่อที่เพิ่มขึ้นนั้นจะลดลงเมื่อภายหลังจาก ที่ได้รับการสอนทั้งไว้ 2 สัปดาห์ การที่พฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่าง จากพฤติกรรมเอื้อเพื่อก่อนการทดลอง อาจเป็นเพราะภายหลังการทดลองทันที หลังจากเด็กแสดง พฤติกรรมเอื้อเพื่อโดยการบริจาคช่วยเหลือเด็กยากจนแล้ว เด็กไม่ได้รับแรงเสริมจากภายนอก อัน ได้แก่ การชมเชย หรือผลกรรมทางบวกอื่นๆ ซึ่งต่างจากที่เด็กเคยเรียนรู้จากผู้ทดลองในเรื่องผล กรรม ดังนั้นภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ จึงอาจทำให้แรงจูงใจของเด็กในการที่จะแสดงพฤติกรรม เอื้อเพื่อโดยการบริจาคช่วยเหลือเด็กยากจนนั้นน้อยกว่าหลังการทดลองทันที ถึงแม้พฤติกรรม เอื้อเพื่อภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ยังคงมากกว่าก่อนการทดลอง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนน พฤติกรรมเอื้อเพื่อดังกล่าว แต่ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ทางสถิติ สรุปได้ว่ากลุ่มที่ได้รับการสอน โดยให้เหตุผลแบบผลกรรมจะมีพฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการสอนทันทีมากกว่าก่อนการทดลอง และมี พฤติกรรมเอื้อเพื่อภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ไม่แตกต่างจากพฤติกรรมเอื้อเพื่อก่อนการทดลอง

สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมี พฤติกรรมเอื้อเพื่อมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ภายหลังการทดลองทันที

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 9 พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผล แบบคำนึงถึงบุคคลอื่นและกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อ หลังการทดลองทันที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

สมมติฐานข้อที่ 4 นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบคำนึงถึงบุคคลอื่น จะมี พฤติกรรมเอื้อเพื่อมากกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ภายหลังการ ทดลอง 2 สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 10 พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผล แบบคำนึงถึงบุคคลอื่น และกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเพื่อ

หลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3 และ 4 และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ Grusec และคณะ (1978) ที่ทำการศึกษาพฤติกรรม การพูดและการระบุสาเหตุของการกระทำของ ตัวแบบที่มีต่อพฤติกรรมเอื้อเฟื้อของกลุ่มทดลองที่มีอายุระหว่าง 7-10 ปี ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่อยู่ใน สภาพการณ์ที่ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อ โดยการบริจาด และพูดถึงการบริจาดที่ระบุสาเหตุการ กระทำจากภายในจะมีการบริจาดมากกว่ากลุ่มที่อยู่ในสภาพการณ์ที่ตัวแบบแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อโดย การบริจาด และพูดถึงการบริจาดที่ระบุสาเหตุการกระทำจากภายนอก เช่นเดียวกับการศึกษาของ Perry และคณะ (1981) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กอายุเฉลี่ย 7 ปี 10 เดือน โดยให้เด็กแต่ละคน เล่นเกมและมีโอกาสได้รับรางวัลจากการเล่นเกมเหมือนกันทุกคน ผู้ทดลองจะทำการพูดและอธิบาย เกี่ยวกับการเอื้อเฟื้อในแต่ละกลุ่มแตกต่างกันก่อนการเล่นเกมดังนี้คือ กลุ่มที่ 1 ได้รับการอธิบายถึง ความคาดหวังที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็กว่า ควรแบ่งปันของรางวัลให้เด็กที่ไม่มีโอกาสเล่นเกม หากเด็กที่เล่น ไม่แบ่งปันของรางวัลนั้น ผู้ใหญ่จะรู้สึกไม่พอใจ กลุ่มที่ 2 ได้รับการอธิบายโดยระบุสาเหตุว่าเด็ก แบ่งปันแล้วสิ่งที่เด็กทำจะทำให้เด็กที่ได้รับการแบ่งปันมีความสุข กลุ่มที่ 3 ได้รับการเปิดโอกาส ให้แบ่งปันของรางวัลให้เด็กที่ไม่มีโอกาสเล่นเกม (Neutral) ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการ อธิบายแบบระบุสาเหตุว่าถ้าเด็กแบ่งปัน แล้วสิ่งที่เด็กทำจะทำให้เด็กที่ได้รับการแบ่งปันมีความสุข มีคะแนนพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากกว่าอีกสองกลุ่ม

การที่ผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐาน และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ Grusec การวิจัยครั้งนี้แตกต่างจากงานวิจัยของต่างประเทศดังกล่าว 2 ประการ ประการแรกการวิจัยครั้งนี้ ใช้เงินเป็นรางวัลเมื่อเด็กเล่นเกมได้ เงินรางวัลเป็นสิ่งที่เด็กพึงพอใจและเป็นสิ่งที่ต้องการจะได้รับ ซึ่งมีคุณสมบัติเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจเด็กมาก เพราะเงินสามารถแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการได้ จึงทำให้เด็ก ไม่บริจาดเงินออกไปให้กับเด็กคนอื่น ส่วนงานวิจัยของ Grusec และคณะ (1978) และงานวิจัยของ Perry และคณะ (1981) ได้ให้รางวัลแก่เด็กโดยไม่ใช้เงิน แต่ให้เป็นของรางวัล ซึ่งเด็กไม่สามารถ นำไปแลกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่อื่นได้ จึงทำให้เด็กบริจาดให้กับเด็กคนอื่นได้มากกว่า และประการที่สองเมื่อ พิจารณาช่วงอายุของเด็กในงานวิจัยของต่างประเทศดังกล่าว เด็กที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจะช่วงอายุตั้งแต่ 7-10 ปี ซึ่งช่วงอายุที่กว้างดังกล่าว ทำให้มีเด็กที่มีความสามารถในการสวมบทบาทได้มากกว่า ดังนั้นโอกาสที่เด็กจะได้รับการพัฒนาให้มีพฤติกรรมเอื้อเฟื้อตามทฤษฎีของ Hoffman (1990) และ Bandura (1989) มีความเป็นไปได้ดีกว่างานวิจัยครั้งนี้ เพราะงานวิจัยนี้ใช้เด็กที่มีอายุ 7-8 ปี

เด็กวัยนี้มีการพัฒนาการอยู่ในระดับข้อต่อระหว่าง พัฒนาการในขั้นที่ 2 คือ ขั้นการคิดก่อนปฏิบัติการ (Preoperational stage) และมีพัฒนาการในขั้นที่ 3 คือ ขั้นปฏิบัติการด้วยรูปธรรม (Concrete Operational Stage) ตามทฤษฎีพัฒนาการของ Piaget (1965) ตลอดจนความ ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ Piaget เด็กวัย 7-8 ปี ยังอยู่ในระยะที่เด็กยึดกฎเกณฑ์จากผู้อื่น (Heteronomous) ดังนั้นในการวิจัยนี้ เด็กยังมีการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง จึงทำให้เด็กที่ได้รับการ สอนโดยให้เหตุผลแบบค่านึงถึงบุคคลอื่น หรือการสอนโดยให้เหตุผลแบบผลกรรม ถึง 8 ครั้ง มีพฤติกรรมเอื้อเพื่อหลังการทดลองทันที และภายหลังการทดลอง 2 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน